

sorban rövid, gyakorlati jegyzésekre s üzenetekre szolgálhatott, az élet általános nagy szóbeliségének segítségéül; mihelyt nem ismeretesek az írásjegyzet keletkezésének körülményei, céljai, igen nehéz annak olvasása, megfejtése is. Többé-kevésbé áll ez minden ázsiai írásra, amíg a teljesen a hanghoz idomuló betűírás ki nem alakult. Az ősmagyar írás azonban már erősen fejlett ez irányban, használata bizonyos nyelvtani tudatosságot feltételez. S ha a nomád társadalom kultúrtermékeit elsősorban az élőszó, az emlékezetbevésés örökítette is meg, az írásnak mégis igen erős lehetett a társadalomszervező szerepe, olyasféle, amilyen az angol rovásírásé is volt, még sok évszázaddal a kereszténységhez való csatlakozás után is; vidékek, törzsek igazgatása, vagyonok, szolgáltatások számadása, parancsok, kötelezettségek feljegyzése, de a magánélet apró dolgainak rendszeres vezetése is, mint pl. a naptárszámítás, valószínűleg állandóan használta az írást. Mindez szervessé tette a társadalmosodás állandó, alapvető mozgalmait s a magyarságot alkalmassá a magasabbfokú nyugati kultúra gyors befogadására.

JULES SUPERVIELLE:

UTAZÁS.

Egy égi hang a fellegekben sutorog:

«Megyek, csak várjatok rám!»

S az ember, akit váltogattak itt a bús korok

És minden koron röpködött és háborúskodott,

Már elveszett, midőn lehullt a hang, a partokon kopogván.

A tereken át ring egy bárka feketén,

Az éjszakát cipeli vastag fenekén;

Olykor kidől e vaksötét a végtelen vizen,

S nem látja senkisémet.

Négy égi táj felé, a sarkokig

Robognak hamis fejedelmek.

A szobrok rezes talpa csattog itt

És mint őrjáratok, az utcán menetelnek.

— *Sötét utas, megállj, hol az útleveled,*

Arcunkat elfödözzük, megfagyott a szeretet,

Mondjátok, él-e még valaki e világon?

— *Árnyék az árnyakon, ezek vagyunk mi, látom,*

S te látod-e, barátom,

A társadat, ki hordja már, (vagy hordja még?)

A holtak síri gyűrűjét.